

P.S. ANI

2. ČÍSLO / PODZIM 2015

OBSAH

DRAMATICKÁ TORZA

TI, KTEŘÍ ZBYLI

MARKÉTA MALCOVÁ

JAN FIALA

JIŘÍ FROLÍK

STANISLAV KUČERA

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

1. TORZO – Jan Fiala

1. jednání

Výstup 1

Baron Lebschitz: Vstupte, dveře jsou otevřené. *Baron sedí u psacího stolu a podívá se směrem ke dveřím. Ostatní po jeho odmlčení vstoupí do místnosti.*

Baronka Magdalena: Chtěl jste s námi mluvit, drahý?

Baron Lebschitz: Ano. Prosím, jen pojdte dál a posaďte se. *Baron se zvedá a kyne všem, aby se usadili do křesel kolem stolu.*

Služebná Inke: Co se stalo, pane? Snad ne nějaká nepříjemnost ohledně toho včerejšího incidentu s koněm? *Služebná vyhrkne a ustaraně si prohlíží barona.*

Sluha René: Velice se za to omlouvám, pane. Měl jsem předpokládat, že se kůň splaší. Je to čerstvý kus od pana Rotkowského, bude stát velké úsilí ho zkrotit. *Sluha se omlouvá a rozhněvaně se dívá ven z okna směrem ke stájím.*

Baron Lebschitz: Nic se nestalo. Jsem v pořádku a doufám, že kůň také? *Baron se usměje a tázavě zvedne obočí ke sluhovi.*

Sluha René: Ano, pane. Kůň bude v pořádku.

Baron Lebschitz: Dobrá, dobrá. Ale to není důvodem, proč jsem vás sem všechny zavolal. Přišel telegram z Darmstadtu. Přijede můj bratr Franz. Již zítra. *Baron se rozhlédne po všech přítomných.*

Sluha Olivar: Okamžitě dám připravit pokoj pro hosty. Osobně dohlédnu na jeho úklid a převzetí v perfektním stavu. *Baron přikývne a otočí se k Renému.*

Baron Lebschitz: René, vy budete osobním sluhou mého bratra. Všechny ostatní úkoly svěřte svým podřízeným, prosím.

Sluha René: Jistě, pane. Váš bratr bude v nejlepších rukou.

Baron Lebschitz: O tom nepochybují.

Kuchařka Kristell: Máte nějaké zvláštní požadavky ohledně podávaného jídla, pane?

Baron Lebschitz: Nejspíše ne, Kristell. V tomto směru máte mou plnou důvěru. To bude vše, děkuji za váš čas. *Baron opět usedá ke stolu, propouští baronku a ostatní.*

1. jednání
Výstup 2

výstup se odehrává v kuchyni. Kristell rozdává úkoly svému synovi.

Kuchařka Kristell: Hansi, okamžitě sem naklusej! Vletí do kuchyně a křičí na svého syna.

Hans: Co se děje, matko? Snad nehoří? Hans přiběhne z vedlejší místnosti a směje se.

Kuchařka Kristell: Něco horšího. Přijede milostpán Franz. Musíme začít s přípravou. Otáčí se k synovi a protáčí oči v sloup.

Hans: A jéje, to bude zase kritika. Polévka není dost teplá, koroptev není dost propečená, zelenina dost čerstvá...

Kuchařka Kristell: Tak vidíš, sám už to znáš. Vezmi koně a jeď do města. Sežeň džem a ovoce, taky nějaké máslo a sklenici medu. A kde je Doroty?

Hans: Krmí slepice. Mám pro ni zajít?

Kuchařka Kristell: Ne, zajdu pro ni sama. Ty jeď do města. A neloudej se. Nemáme času nazbyt. Otáčí se ke dveřím a vyráží směrem ke dvoru.

Hans: To bude zase jednou veselo...bere si peníze z šuplíku a vybíhá za matkou.

1. jednání
Výstup 3

Olivar dohlíží na úklid pokoje pro baronova bratra.

Sluha Olivar: Gretho! Sundej závěsy a běž je ven vyprášit. Nesmí v nich zbýt ani smítko prachu.

Sluha Jurgen: Pane, mám vynést peřiny na terasu?

Sluha Olivar: Samozřejmě, snad si nemyslíte, že Franz bude spát pod zatuchlými přikrývkami. *Jurgen se usměje a odnáší peřiny z místnosti.*

Služebná Gretha: Tereso, kam jsi mi dala smeták?!

Teresa: Mám ho tady u sebe. Šatna potřebuje vymést.

Služebná Gretha: Hned jak to doděláš, přines mi ho sem. Vypadá to tu jako po výbuchu.

Sluha Olivar: Musíme umýt okna. Kde je Brisse? *Olivar se rozhlíží po pokoji a hledá Brisse.*

Služebná Gretha: Poslala jsem jí za Christoffem, ohlásit mu zítřejší příjezd pana Dokonalého. *Gretha odpovídá, aniž by zvedla oči od práce.*

Sluha Olivar: Tos udělala dobře. Pošlete jí za mnou, až se vrátí, musím ještě zařídit několik věcí týkajících se jeho večerních aktivit...*Olivar kývne a odchází z místnosti.*

2. TORZO - Nevěra, Markéta Malcová

Jednání 1

Výstup 1

Prostředí: hotelový pokoj, ustlané manželské lože vprostřed pokoje, po straně okno s dlouhými záclonami

Vstupují tři osoby: Pokojská, Manželka a Manžel. Pokojská je asi o pět let mladší než dvojice vedle ní, na sobě má uměle potrhané kraťasy a tílko s širokým výstřihem. Při těle si drží clipboard. Manželka má na sobě letní šaty s květovaným vzorem a ovívá se svou plochou peněženkou. Manžel s vypracovanou postavou ve tříčtvrtečních kalhotách a bílém tílku táhne za sebou kufr na kolečkách.

Pokojská (*uvádí je do pokoje*): Takhle by tedy vypadal váš pokoj. Byl by to pro vás problém?

Manželka (*rychle se rozhlíží, nervózně si uhlazuje perfektně upravené vlasy*): Je to krásný pokoj.

Manžel (*postaví kufr ke stěně a zadívá se na Pokojskou*): Bez problémů. Co se dá dělat, chyby se stávají, že?

Pokojská: Opravdu mě to moc mrzí.

Manželka: Netrapte se, to je vážně v pořádku.

Manžel: My už to nějak zvládneme.

Pokojská (*viditelně se uvolní*): Tak dobře. Děkuji vám. (*udělá si poznámku na clipboard*) Přeji příjemný pobyt, a kdybyste cokoli potřebovali, stačí kdykoli říct. (*odejde*)

Manžel (*ohlédne se za odcházející Pokojskou, pak za ní zavře dveře*)

Manželka (*usadí se na postel, veškerý předstíraný klid je pryč*): Tak jsme dojeli.

Manžel (*projde přes pokoj a zahledí se z okna*): Kdybych ten pokoj zamlouval já, tohle by se nestalo.

Manželka (*dál se vztekle ovívá peněženkou*): No samozřejmě, pán je expert. Jenže já žádnou chybu neudělala, víš?

Manžel: Určitě jsi něco udělala špatně. Nedošlo jim to, tak jsi to neodeslala.

Manželka: Podle mě musí mít nějakou chybu v databázi. A i tak, koho by napadlo, že nebudou mít dva volné pokoje? Tohle je vážně malý hotel...

Manžel: I hotel jsi vybírala ty.

Manželka: Já vím! Ale tohle by mě vážně nikdy nenapadlo!

Manžel: Nemuselo tě to napadnout, ale kdybys bývala vybrala nějaký větší...

Manželka: No a co, tak se prostě jednou vyspíme vedle sebe. Ono nás to nezabije.

Manžel (*mlčí a vztekle zírá z okna*)

Manželka: Ten pokoj opravdu je moc hezký. Podívej na ten obraz. Kam jdeš?

Manžel (*přechází nazpět přes pokoj*): Jsme na dovolené. Jdu se projít. Z okna jsem viděl nádhernou pláž.

Manželka (*překvapeně*): Aha. Tak dobře.

Výstup 2

Prostředí: recepce, stěny jsou bílé a zdobené fotkami moře, uprostřed stojí pult, ze který se dá zleva vstoupit; za pultem stojí Pokojská a přerovnáva nějaké papíry

Vstoupí Manžel, rozhlédne se, a když vidí, že je s Pokojskou sám, přitočí se k pultu.

Manžel: Máte hodně práce?

Pokojská: Á! Vy máte nějaký problém s pokojem, že ano? Já to věděla. Jak vám mohu pomoci?

Manžel: Ne, ne, kdepak, s pokojem vůbec žádné problémy nejsou. To víte, ta moje stará, ona věčně provádí takovéhle hlouposti. Vždycky trvá na tom, že všechno zařídí, a pak... no, pak se najednou octneme bez pokoje.

Pokojská: To se stane každému. Nevěřil byste, kolik mylných telefonátů denně obdržím.

Manžel: Přesně tak. Člověk se nemůže na jiné zlobit za trochu lidskosti.

Pokojská (*odloží papíry a přejeđe prstem po pultě*): Takže, proč jste vlastně přišel?

Manžel: Chtěl jsem vědět, kolik máte práce.

Pokojská: A kdybych řekla, že žádnou nemám?

Manžel: Pak bych se vás pokusil vylákat na procházku. Jsem tady nový a procházet se sám by byla hloupost. Co kdybych zabloudil?

Pokojská: V tom máte naprostou pravdu, zdejší spletité uličky umí být zrádné.

Manžel: Takže se mnou půjdete?

Pokojská: Ukažte. (*nahne se přes pult a koketně muži zatáhne za široký výstřih tílka, aby trochu odhalila jeho prsní svaly*) Myslím, že bych se mohla dát přesvědčit.

Manžel (*bere ji za ruku*): Jste překrásná.

Pokojská (směje se): Počkejte přece, neplýtvajte takovými slovy, město je veliké!
(*Společně odejdou.*)

Výstup 3

Prostředí: hospoda, několik prostřených stolů, postavy u nich mluví nebo kouří. Uprostřed scény stojí stůl, u kterého sedí Manžel a Pokojská, mezi nimi na stole hoří svíčka a lesknou se skleničky s červeným vínem. Na každé straně místnosti jsou jedny dveře, u obou je cedulka WC: nalevo pro dámy, napravo pro pány.

Pokojská: Takže jak jste vlastně potkal svoji Manželku?

Manžel (*směje se*): Ale no ták, nemůžeme se bavit o něčem zábavnějším?

Pokojská (*usmívá se*): Jsem přirozeně zvědavá. Jaká jiná žena mohla ukrást vaše srdce?

Manžel: Rozhodně ho neukradla s takovou přesností a jistotou jako vy, to vám teda povím. Kdepak, s ní to nebyl žádný románek.

Pokojská: A vy jste romantik, že?

Manžel: Samozřejmě. Divoká, neodolatelná vášeň je paní mého života. Znáte ten pocit?

Pokojská: Ach ano. Moc dobře.

(Zadívají se jeden druhému do očí a nahnou se přes stůl. Políbí se na rty, Manžel vezme dlaně Pokojské do svých a jemně po nich přežijí prsty.)

Pokojská (ohlédne se na hodiny, pak se zrakem rychle vrátí k Manželovi): Ach, já vždycky musím všechno zkazit. Dovolíte, když si odskočím? Hrozně nerada kazím tenhle okamžik, ale –

Manžel: Ne, ne, v pořádku. *(vstává)* Myslím, že taky půjdu. To víno s člověkem umí zacvičit.

(Oba vstanou a každý zamíří k jiným dveřím na WC. Oba zmizí uvnitř, ale do pár vteřin se dveře na dámy znovu otevřou a Pokojská nakoukne do lokálu. Když vidí, že Manžel je pryč, vrátí se ke stolu a přivolá číšníka.)

Pokojská: Jedno velké silné pivo, k tomuto stolu. Děkuji vám.

(Pokojská počká, až číšník odejde, pak se ještě jednou rozhlédne a opustí lokál.)

Výstup 4:

Prostředí: stejný hotelový pokoj jako v prvním Výstupu. Na posteli leží Manželka a čte si knihu. Otevřou se dveře a dovnitř vstoupí Pokojská.)

Pokojská: Ahoj, zlato.

Manželka: Drahoušku! Tak co, jak to šlo?

Pokojská: Báječně, jsem si naprosto jistá, že od něj budeme mít po zbytek noci pokoj.

Manželka *(odloží knihu a přemístí se na posteli, aby uvolnila místo pro Pokojskou, která se usadí vedle ní a vezme ji za ruku)* Já se tak hrozně omlouvám, že jsi vůbec musela –

Pokojská: To je v pořádku. *(zasměje se)* Bylo to napínavé. A jsem na sebe nesmírně hrdá. Nejen, že jsem ho odvedla tak daleko do útrob města, že cestu zpátky do rána nenajde, ale navíc jsem mu rovnou i objednala drink. Až se vrátí a zjistí, že jsem ho opustila, určitě neodolá a začne pít.

Manželka: To ti můžu zaručit, broučku. Zním ho až moc dobře. Vlastně nevím, jak jsem kdy mohla žít jenom s ním, bez tebe.

Pokojská: Já nechápu, že s ním dosud žiješ. Není už načase, abyste se rozvedli?

Manželka *(směje se)*: Ty mě žádáš o ruku?

Pokojská (*mrkne na ni*): A proč by ne?

Manželka: Ty moje malá uličnice, vždyť jsme se poznaly teprve před pár měsíci. (*zvedne její ruku ke rtům a políbí ji*) Ty víš, že tě miluji dost na to, abych se dala přesvědčit, vid'?

Pokojská: Víím.

(*Políbí se. Zhasnou světla*)

Opona

3. TORZO - Nemusím nikam cestovat – Stanislav Kučera

1. jednání

Výstup 1

(*mladý pár sedí v kuchyni u stolu a hádá se*)

On: (*praští rukou do stolu*) Já nemusím nikam cestovat! Zůstávám tady.

Ona: Klidně, pojedu sama, alespoň budu mít od tebe konečně klid. Už toho mám plné zuby, jak se věčně chováš jako malé děcko, vydáváš divné zvuky a pořád mi připomínáš, že nemám žádná prsa.

On: Vždyť je to pravda a ty to sama taky říkáš. A co se týká té dovolené, myslím, že to je úplný nesmysl. Přece nevyhodíme tři sta tisíc za pár dní na nějakém pitomém ostrově.

(*naštvaně založí ruce v bok*)

Ona: Ale ty jsi mi to slíbil! (*má slzy na krajíčku*) Celý rok se na to těším a ty mi teď řekneš tohle. Úplně jsi zkazil naše páté výročí...

On: Nedělej mi tu scény, jsi jako malá holka. Možná sis toho ještě nevšimla, ale tolik peněz prostě nemám. Radši pojedme na týden někam do české přírody. Nechci žádnou exotiku, stačí když bude erotika. (*snaží se situaci zlehčit humorem a váhavě se na ni usměje*)

Ona: Na erotiku můžeš zapomenout! Víš, jak je to tam super?! Luxusní hotel, písčité pláže, čistá voda... Přece víš, jak mám ráda potápění. Tady v Česku se asi těžko budeme někde potápět.

On: Na Lipně by to možná šlo. (*zamumlá pro sebe potichu*)

Ona: Cože?

On: Ale nic, drahá (*odpoví nepřítomně*) Víš, opravdu mě to mrzí, ale nepůjde to. Možná příští rok. Určitě už to vyj...

Ona: (*přeruší ho uprostřed věty*) To jsi říkal i loni. Celý rok sis určitě vymýšlel spoustu důvodů, proč mě nakonec nikam nevezmeš. Možná bych si měla najít někoho jiného, bohatšího, třeba v Lucembursku, nebo v Belgii, to by se ti líbilo?

On: (*na tváři zděšený výraz*) Ne to ne, to by nebylo dobré, vždyť přece víš, jak moc tě miluji, drahá.

Ona: Moc to tak nevypadá, ani na pořádnou dovolenou mě nevezmeš. (*spokojeně pokračuje s vědomím, že nad ním získala převahu*)

On: Tak já si to ještě rozmyslím... (*sklopil hlavu a přijal porážku*)

Ona: Výborně, děkuji drahý. (*vstane, přistoupí k němu a dá mu pusu*)

1. jednání

Výstup 2

On: Miláčku, už jsem doma. (*zavolá a vchází do domu*)

Ona: (*vyběhne z kuchyně a vrhne se mu kolem krku*) Ahoj, drahý, tak co, poletíme? (*nápadně zamrká očima*)

On: (*rozpačitě sklopí oči*) No, víš, já na to jaksí zapomněl, měl jsem hodně práce. Promiň.

Ona: A to se opovažuješ přijít domů? Ven, dokud nezařídíš dovolenou, nedostaneš najíst ani žádné další služby.

On: Kolikrát ti to mám říkat, já nikam cestovat nebudu. Když teda na tom trváš, leť si sama, užij si to a odpočiň si. Ale musíš si to zaplatit sama. Když po tom tolik toužíš, klidně si udělej radost. A pusť mě dovnitř, mám hlad. *(obchází ji a pokračuje dále do kuchyně)*

Ona: Kam jdeš? Vrať se! *(křičí na něj, ale on nevnímá)* Fajn, já odcházím. Jsem zvědavý, co budeš jíst. Minule když ses pokoušel něco uvařit, smrdělo to jako hromada tvých bobků. *(čeká ve dveřích na jeho reakci)*

(z kuchyně se nic neozývá a ona stále váhá...)

On: Tak běž a přines mi pivo. *(konečně zavolá)* Prosím. *(doplní po chvíli)*

Ona: *(ač nechtěně, tak se musí usmát, ale stejně odchází)*

On: Stejně se vrátí. *(říká pro sebe a rozkrojí si chléb)*

1. jednání

Výstup 3

(ozve se zaklepání)

On: *(přichází ke dveřím)* Kdo je tam?

Ona: To jsem já. *(ozve se ženský hlas)* V tom spěchu jsem si zapomněla klíče. Promiň drahý, chovala jsem se hloupě.

On: *(usměje se a se zadostiučiněním odpovídá)* Máš to pivo? *(ozvou se dva mohutné kopance do dveří)* No jo, už otevírám, lásko.

(otevřou se dveře a v nich stojí ona. V ruce má vědro s pivem a vylévá obsah na jeho hlavu. Stojí tam, od hlavy až k patě mokrá)

Ona: *(dostává záchvat smíchu)* Tady máš to svoje pivo! *(stále se směje)*

On: Super díky moc. *(odpoví ironicky)* Děkuji, ještě že to sama také uklidíš.

Ona: *(vrhne se na něj a i přes mokré oblečení jej obejmě)* Omlouvám se, klidně zůstaneme tady doma, hlavně, že budu s tebou *(následuje polibek)*

On: Nebudeme. Pojď. *(vezme ji za ruku a jdou do kuchyně)* Mám pro tebe překvapení. Takovou skvělou ženu jako ty přece musím vzít na pořádnou dovolenou! *(tentokrátě políbí on ji)* Rozhodl jsem se, že nakonec budu cestovat, a koupil jsem nám týdenní plavbu po Karibiku na zaoceánské lodi!

Ona: *(otevře ústa úžasem a radostí ho obejmě)* Děkuji, drahý, jsi vážně nejlepší. Kolik to proboha stojí? A kdy vyrážíme?

On: Dohromady jen padesát tisíc, užijeme si to a vyrážíme hned zítra, začni balit!

4. TORZO – Jiří Frolík

1. jednání

Výstup 1

(Michal vstupuje do obývacího pokoje)

MANUELA: A sakra.

MICHAL: *(naštvaně)* Taky tě rád vidím.

(Honza to celé sleduje a směje se)

HONZA: Vy dva jste si souzeni.

MANUELA: *(naštvaně)* Vám dvěma by to slušelo víc!

HONZA: *(dívá se Manuelu s úsměvem na rtech)* Holka, vzhledem k tomu, že sis všechny dobrý nápadníky odehнала, tak ti tohohle s radostí přenechám.

(Manuela se tváří naštvaně. Chce něco říct, ale v tu chvíli promluví Michal)

Michal: Pche. Tu bych nebral ani za milion. *(dělá, že přemýšlí)* Ale za dva miliony bych si to možná rozmyslel. *(usměje se)*

(Manuela vypadá, že vybuchne vzteky. Honza proto rychle mění téma.)

HONZA: Pročpak jsi vlastně přišel, bratráčku. Děje se něco?

MICHAL: Přišel jsem za tvým tátou. Nevíš kde je?

HONZA: Na něčem pracuje venku. Stojí na štaflích, i když mu to doktor zakázal.

MICHAL: Díky. *(odchází ven)*

MANUELA: *(podrážděně)* Cos tím myslel, že jsme si souzeni?

HONZA: *(usmívá se)* Drahoušku, vždyť víš, že tě rád škádlím.

(Manuela chce něco říct. V tom momentě ale uslyší křik z venku)

HONZA: Pane Bože, táta si zase něco udělal.

(Oba dva vybíhají dveřmi ven)

1. jednání
Výstup 2

(Honza vchází do obývacího pokoje se smutným výrazem na tváři)

HONZA: Bože, matka mě zabije. Nedal jsem na tátu pozor. Zase si zlomil nohu.

(Začne mu zvonit mobil)

HONZA: Kdopak to může být. *(podívá se na displej a zděsí se)* Matka! Sakra, co si počnu. Až se to máma dozví, bude po mně. *(nervózně přijme hovor)* Ahoj ,mami. Copak potřebuješ? Ne, táta je v pohodě. Je v pořádku, nic si tentokrát neudělal. Kdypak přijedeš? Už zítra? *(Honza se celý nervózně třese)* Jasně, chápu. Tak ahoj. *(dá si telefon do kapsy a nervózně přechází po místnosti)*

MANUELA:*(vyruší nervózního Honzu)* Co to tady předvádíš?

HONZA:*(zděšeně)* Průšvih! Máma se vrací dřív, než jsme si mysleli.

MANUELA: Co budeme dělat? Až to máma zjistí, tak bude po nás.

HONZA: Hele, nějak to vyřešíme. *(začne mu znova zvonit telefon)* Počkej chvilku. *(zvedá telefon)* Ano? Á, to jste vy. Jasně. Chápu. Hned pro něj jedeme. Děkuji, že jste volal. *(vypne telefon)* Volal doktor Kučera. Prý si máme vyzvednout tátu z nemocnice. A neboj se. S mámou to nějak vyřešíme.

MANUELA: Ale jak?

HONZA: *(přemýšlí)* Michal nám s tím pomůže. Zavolej mu.

Manuela hledá telefon a volá Michalovi

1. jednání
Výstup 3

Michal se baví s Manuelou a Honzou

MICHAL: Chápu to správně, že ode mě chcete pomoc ukrýt vašeho tátu před vaší mámou.

HONZA: Jo.

MICHAL: A co z toho budu mít já?

MANUELA: Naše máma ti neudělá ze života peklo, protože se nedozví, žes tam byl přítom s námi.

MICHAL: *(přemýšlí)* Vaše matka mi ze života neudělá peklo. Hm, беру to! Cokoliv, co mě uchrání před vaší mámou, se hodí.

MANUELA: Překvapuje mě, žes to vzal tak rychle.

MICHAL: *(usmívá se)* Pud sebezáchovy, holka. Nic víc.

HONZA: Ne vážně. To je i na tebe moc rychlé.

MICHAL: *(naznačuje rukou)* Je Bůh, pak Ďábel, pak dlouho nic a potom vaše máma. Co složitějšího je na tom, že nechci strávit zbytek života na dva kusy.

HONZA: Tak, to bychom měli. Teď ještě vyřešit otce.

Foto: Vojtěch Hýka